

(Δ Ι Η Γ Η Μ Α)

“Πόσον καλὰ ἐταιριάζαμεν, ἐγὼ καὶ ἡ πτωχὴ ἑξαδέλφη μου Μα-
 χούλα, συγγενῆς μου τοῦ ὀγδόου βαθμοῦ! Αὐστηρῶς ἐὰν κρίνω τὸν ἑαυ-
 τόν μου, εὐρίσκω, ὅτι δὲν ἤμην ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης τὴν ὁποίαν εἰς
 ἐμέ ἐδείκνυε. Μοῦ διηγεῖτο τοὺς πόνους τῆς, τὰ βάσανα καὶ τοὺς καημούς
 5 τῆς. Μοῦ ἔλεγεν ὅτι αὐτὴ δὲν ἐπεθύμει ποτὲ νὰ ὑπανδρευθῇ, ἀλλ’ οἱ γονεῖς
 τῆς τὴν εἶχαν ὑπανδρεύσει. Θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ ἐγίνετο καλόγρια. Ἀλλὰ
 τώρα εἶχε κόρας ἐν ὥρᾳ γάμου καὶ υἱούς καὶ ἦτο σχεδὸν πεντηκοντοῦτις.

Τὴν ἐσπέραν τῆς Παρασκευῆς, 25 Σεπτεμβρίου, ὠδεύομεν ὁμοῦ ἀνὰ
 τὴν ἀμπελόφυτον πεδιάδα, ἀπερχόμενοι εἰς τὸν ναῦσκον τοῦ Ἀγίου Ἰωάν-
 10 νου τοῦ Θεολόγου, μετόχιον τοῦ ἱεροῦ Κοινοβίου τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ἐτε-
 λεῖτο ἐκεῖ μικρὰ πανήγυρις. Ἐμελλε νὰ γίνῃ παννυχὶς ἀπὸ τῆς ἐνάτης
 ὥρας μέχρι τῆς τρίτης τοῦ ὄρθρου, εἶτα δέ, μετὰ δίωρον διάλειμμα, θὰ
 ἐτελεῖτο λειτουργία.

Δὲν εἴχομεν συμφωνήσῃ νὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ. Ἀλλὰ σχεδὸν πάντοτε,
 15 χωρὶς νὰ συνεννοηθῶμεν, ὁμοῦ ἐπηγαίναμεν. Οὐδ’ ἦτο αὕτη ἡ μόνη παννυ-
 χὶς, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρισκόμεθα. Εἰς τὰς 8 Σεπτεμβρίου, ὥραν 3ην
 μετὰ τὰ μεσάνυκτα, μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ὄρθρου, εἰς τὴν πανήγυριν
 τῆς Παναγίας τῆς Λιμνιάς, ἡ ἑξαδέλφη Μαχούλα κ’ ἐγὼ, ὁμοῦ κατηρχό-
 μεθα τὸ ὀλισθηρὸν λιθόστρωτον, τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς μεγάλης οἰκίας
 20 τοῦ καπετὰν Νικόλα τοῦ Ματαρώνα καὶ φθάνον μέχρι τῆς παραθαλασσίας
 ἀγορᾶς. Ἐνίοτε ἦτο σελήνη, συνήθως ὅμως ἦτο σκότος βαθύ. Ἀλλὰ τὸ
 μελιχρὸν φέγγος ἐπέχριε μόνον τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν καὶ τὸ διενέμοντο,
 ὡς πενιχρὰν κληρονομίαν, τὰ δωμάτια, τὰ μπαλκόνια καὶ οἱ γάστρες τῶν

1 παραλ. εἰσαγωγικὰ ΒΣΜ

15 ἐπηγαίνομεν ΦΒΣ

23 τὰ δωμάτια παραλ. ἐκδδ

ἀνθέων. Δι' ἡμᾶς κάτω εἰς τὸ λιθόστρωτον δὲν ἔφθανε νὰ κατέλθῃ εὐμενῆς ἀκτίς.

“Ὅθεν πολλάκις ἐγλιστροῦσα ἐγώ, προσπαθῶν νὰ κρατήσω τὴν ἐξαδέλφην μου Μαχούλαν μὴ πέσῃ.

- 5 Ἦτον βαρεῖα καὶ παχεῖα, ὡχρὰ καὶ νοσώδης. Αἱ ἐγκυμοσύναι ἄρα τῆς εἶχον ἀφήσει τὸν ὄγκον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐπαραμόρφωνε τὴν μέσῃ τῆς *** καὶ ὀπισθενῶν μας ἤρχετο ἡ Ἀνδρεώλα ἡ †Μαμπερού†, γραῖα εὐλαβῆς, κρατοῦσα φανάριον. Παρεμπρός μας ἐφαίνετο ὄγκος τις ἀποφράττων τὸν στενὸν δρομίσκον. Ἡ γραῖα Δεσποινῶ ἡ Μπλήχαινα, τῆς εἶχε σβήσει
- 10 ὁ ἄνεμος τὸ ἀπόκερον, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει ἀπὸ τὸ μανουάλι τῆς ἐκκλησίας, καὶ βυθισθεῖσα εἰς σκότος αἰφνίδιον, εἶχε ριζωθῇ ἐκεῖ, καταμεσῆς εἰς τὸν δρόμον, ἀδυνατοῦσα νὰ βαδίσῃ δεξιὰ ἢ ἀριστερά.

- Μίαν ἀπ' αὐτὰς τὰς νύκτας, τῆς 8ης Σεπτεμβρίου — δὲν ἐνθυμοῦμαι εἰς τὰ πόσα ἦτον — μᾶς συνέβη, εἰς ἐμὲ καὶ τὴν ἐξαδέλφην μου Μαχούλαν
- 15 παράδοξον μικρὸν συμβάν. Αὐτῇ, καίτοι εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς γενεὰν ἀνήκουσα, ἐξηκολούθει ἀκόμη νὰ στέργῃ καὶ νὰ θάλπῃ τὰ παλαιά. Ἐκαυχᾶτο ὅτι ἦτον «πρωτινὴ» γυναῖκα. Ἄν καὶ ἡ παραθαλασσία ἀγορὰ ἦτι ἔρημος, ἐπειδὴ δὲν νομίζεται καλὸν εἰς τὰς γυναῖκας νὰ διέρχωνται διὰ τῆς ἀγορᾶς, δὲν ἤθελε, καὶ νύκτα ἀκόμη, νὰ περάσῃ ἐκεῖθεν. Ἐπέμενε νὰ
- 20 τὴν συνοδεύσω ἀπὸ τὸν μέσα δρόμον μέχρι τῆς οἰκίας τῆς. Ἀφήσαμεν λοιπὸν τὴν ἄλλην συνοδίαν, καὶ ἐστράφημεν πρὸς τὸν μέσα δρόμον. Ἐκεῖ καθὼς διηρχόμεθα κάτωθεν ἀπὸ ἓνα μπαλκόνι, ἄνωθεν τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο ἀσπρόρρουχα ἀπλωμένα, δὲν ἤξεύρω πῶς, μακρὰ χιονόλευκος σινδῶν ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸ σχοινίον ἐφ' οὗ ἐκρέματο· ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὰς κεφα
- 25 λὰς μας· ἠπλώθη εἰς τὰς ὠμοπλάτας μας, καὶ «μᾶς ἐκουκούλωσεν», ἢ μᾶς ἐσαβάνωσε καὶ τοὺς δύο, ὥς νὰ τὴν ἠπλωσεν ἐπάνω μας ἀόρατος χεῖρ. Ἐγὼ ἀκουσίως ἐγέλασα, ἂν καὶ τὸ πρᾶγμα μοῦ ἐφάνη μᾶλλον κακὸ οἰωνός. Ἡ ἐξαδέλφη μου ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, κ' ἐψιθύρισε:
- Τὴν ἴδια τύχη θὰ ἔχουμε... τὴν ἴδια τύχη!

* *

- 30 Τὴν χρονιὰν ἐκείνην ἐβαδίζομεν, ἐσπέραν Παρασκευῆς, εἰς τὸν νασκον τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἡ ψυχὴ μου ἦτο πάντοτε πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἂν καὶ τὸν πλεῖστον χρόνον ἀπεδήμουν σωματικῶς, κ

7 μετὰ τὸ τῆς ἔχει ἐκπέσει ἄγνωστος ἀριθμὸς λέξεων
ροῦ ΒΜ: Μπαμπεροῦ Σ

24 ἐκρέματο, ΦΒΣ

8 Μαμπεροῦ αΦ: Μαρμ
24-25 κεφαλὰς μας, ΦΒΣ

ἐνθυμούμην κάποτε τὸν στίχον τοῦ Σκώτου ἀοιδοῦ: «Ἡ καρδιά μου εἶναι
στά Ψηλώματα, ἡ καρδιά μου δὲν εἶν' ἐδῶ».

Ἐπεράσαμεν τὴν ἀμμουδιάν, τὴν ὁποίαν φιλεῖ προσπαῖζον τὸ κύμα,
καὶ παρήλθομεν τοὺς Κήπους καὶ τὴν Λίμνην τὴν μαυρογάλανην. Εἴτα
5 ἀφήσαμεν ὀπισθὲν μας τὴν «Καλογερικιά Σαῖτα», μακρότατον ἀγρὸν οὕτω
καλούμενον. Ἀκολούθως ἐφθάσαμεν εἰς τὰ διάφορα κτήματα τ' Ἀβράμη,
ὅπου ἐχρειάσθη νὰ κάμωμεν πολλὰς καμπὰς διὰ νὰ εὕρωμεν τὸν δρόμον,
ἐπειδὴ ὁ ἰδιοκτήτης εἶχε κηρύξει κοινωνιστικὸν δόγμα: «Ἐάν ὁ γείτων
μου εἶναι τεμπέλης, ἀνίκανος νὰ καλλιεργήσῃ τὸ κτῆμά του, δὲν ἀμαρ-
10 τάνω ἂν τὸ καταπατήσω». Διήλθομεν τὰ μεγάλα χωράφια, τὰ ὅποια
ἦσαν ποτε ἀμπέλια μοσχάτων, ἀπὸ τὰ ὅποια κατεσκευάζετο τὸ περίφημον
«Ἀλυπιακόν», τὸ δυνάμενον νὰ καλῆται οὕτω διττῶς· καὶ ἀπὸ τὸν κατα-
σκευαστὴν τοῦ Ἀλύπιον, καὶ διότι ἴσως καθίστα ἄλυπον τὸν βίον...

Τέλος, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Μετόχι. Ὁ ναῖσκος τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου κομ-
15 ψός, εὐωδιάζων ἀπὸ τὸ τέμπλον τὸ κυπαρίσσινον καὶ ἀπὸ τὰ ἄνθη τὰ
ὅποια εἶχον φέρεῖ ἡ Σουλτανιώ ἡ Μάρκαινα, ἡ γραῖα Παντεχοῦ καὶ ἡ
Κατερινιώ τῆς Ἀλέξαινας καὶ δύο ἡ τρεῖς ἄλλαι εὐλαβητικάι, αἱ μόναι
ἐλθοῦσαι. Ἀπὸ τὸ μοναστήριον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἶχον κατέλθει ὁ παπα-
Δανιὴλ καὶ Ἰωακείμ ὁ περιπλανώμενος, ὅστις καθ' ὅλας σχεδὸν τὰς ἐορτάς
20 ἐπέστρεφεν εἰς τὸ μοναστήρι, καὶ ὁ γέρων Θεόκλητος, γεμᾶτος ἀπὸ νο-
στήμους ἰδιοτροπίας, πρὸς τὸν ὅποιον τρεῖς ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ φιλονικήσω
ἐν καιρῷ τοῦ δείπνου.

Ἡ Μαχούλα ἀφοῦ ἐπροσκύνησε καὶ προσέφερε τὰ ἄνθη τῆς, τὸ ἔλαιον
καὶ τὸ θυμίαμά της, ἐκάθισεν εἰς μίαν ἄκραν ἔξω τοῦ ναῖσκου, μὲ τὸ καλὰ-
25 θιὸν τῆς καὶ τὸ μικρὸν κανατάκι τῆς. Ἦτο παρὰ τὴν ρίζαν τῆς ἐλαίας,
ἥτις μὲ τοὺς κλώνάς της, βαρυφορτωμένους καρπὸν, ἐσκίαζεν καὶ περιέ-
στεφε τὴν θύραν τοῦ ναῖσκου, ἐνθυμίζουσα τὸν στίχον τοῦ προφητὰνακτος:
«ὡς ἐλαία κατάκαρπος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ».

Εἶχα διψήσει καὶ ἰδὼν τὸ μικρὸν ὕδροδοχεῖον, τὸ ὅποιον ἴστατο πλη-
30 σίον εἰς τὸ καλαθάκι τῆς Μαχούλας, ἐζήτησα νὰ πῶ ἀλλὰ τὸ εὕρον κενόν.

— Νά, δὲν ἦρθε αὐτὸς ὁ Σταμάτης, μοῦ εἶπεν ἡ ἑξαδέλφη μου. Ποιὸς
νὰ πάῃ ὡς τὴ βρύση νὰ τὸ γεμίσῃ;... Ἀπόστασα, καὶ δὲν μπορῶ...

Ὁ Σταμάτης ἦτο ὀρφανὸν παιδίον, πρόθυμον νὰ τρέχῃ εἰς ὑπηρεσίαν

παντοῦ ὅπου ἐγίνοντο θρησκευτικαὶ ἐκδρομαὶ καὶ συνάξεις. Εἶχε τόσον ἔνθεον ζῆλον, ὥστε βλέπων τὴν εὐλάβειαν τῶν πιστῶν νὰ ἐκπύπτῃ, ἐθλίβετο τόσον, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ βοηθήσῃ αὐτὸς τοὺς ἁγίους νὰ θαυματουργήσωσι. Καὶ μίαν φορὰν ἄλειψε μὲ λάδι ὅλας τὰς εἰκόνας τοῦ τέμπλου
 5 ἐνὸς ἐξωκκλησίου· ὅθεν διεδόθη, καὶ παρὰ πολλοῖς ἐπιστεύθη, ὅτι οἱ ἅγιοι «Ἰδρωναν» ἢ ὅτι ἐδάκρυζαν ἴσως καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτὴν ὠφελήθησαν ὅχι ὀλίγας προσφορὰς οἱ πτωχοὶ οἱ παπάδες τοῦ χωρίου μας. Ἦτο δὲ τότε ὁ Σταμάτης δωδεκαέτης.

Ἐκοίταξα νὰ ἴδω τὸν Σταμάτην, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο πουθενά. Ἰσως
 10 ἦτο εἰς ἄλλην ὑπηρεσίαν. Ἡ Μαχούλα ὅχι μόνον εἶχεν ἀποστάσει, καθὼς ἔλεγεν, ἀλλὰ θὰ ἐφοβεῖτο νὰ ὑπάγῃ. Ἡ βρύσις ἀπεῖχεν ὥς δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας δρόμον, καὶ εὕρισκετο μέσα εἰς ἓν βαθὺ ρεῦμα, ὅπου θὰ ἦτο σκότος ἤδη. Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει καὶ ἦτο ἀμφιλύκη φθινοπώρου μελαγχολική.

Ἀπεφάσισα νὰ ἐκτελέσω ἐγὼ ἔργα «Σταμάτη». Ἐλαβα τὸ κανάτι
 15 κ' ἐξεκίνησα.

— Ἀτός σου θὰ πᾶς; . . . Τουλόου σ'; ἔκραξεν ἡ Μαχούλα. Πῶς γέ-
 νεται;

Ἐπεθύμουν νὰ ὑπάγω, καὶ διότι ἐδίψων, καὶ διότι ἤθελα νὰ προσφέρω
 20 ἐκδούλευσιν εἰς τὴν καλὴν καὶ συμπαθεῖ ἐξαδέλφην μου.

— Ἡσύχασε, θὰ πάω, τῆς εἶπα· τώρα, σὲ λίγο ἔφτασα. . .

* * *

Ἦτο μικρά, βαθεῖα ρεματιά, εἰς τὸ μέσον ἐνὸς ἐλαιῶνος κατέχοντος ὅλην τὴν κλιτὺν τοῦ λόφου δεξιόθεν καὶ ἐνὸς λεμονεῶνος τοιχογυρισμένου στολίζοντος τὸν κάμπον, ἀριστερόθεν. Καταρχὰς ἐβυθίζετο, κατήρχετο
 25 χαμηλὰ καὶ ἐχαράσσετο στενὸς δρομίσκος, μονοπάτι κρυπτὸν ἐν μέσῳ βάτων καὶ θάμνων. Ἀκολουθῶς ἀνηφόριζεν ἡρέμα καὶ ἀνήρχετό τις εἰς τὴν βρύσιν, ἣτις ἀνέβλυζεν ἐκ τινος τοίχου παλαιοῦ, μὲ μεγάλους πρασι-
 νισμένους καὶ μουσκλησμένους* λίθους. Δύο πεζοῦλες ἢ πλίνθινα ἐδώλια ὑπῆρχον ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς κρήνης, ἣτις εὕρισκετο ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου
 30 μέρους τῆς ὅλης ρεματιᾶς.

Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ βαθὺ ρεῦμα καὶ ἐπάτησα εἰς τὸ στενὸν μονο-

1 ἐγένοντο ΦΒΣ 5 Ἅγιοι αΦ
 28 μουσκλησμένους ἐκδδ || πλίνθινα α

8 δωδεκαετῆς ἐκδδ

17-18 γίνεται ΦΒ

πάτι, τὸ φέρον πρὸς τὴν πηγὴν, τότε ἤρχισα ν' ἀναλογίζωμαι τί εἶχα κάμει, ἕως τότε δὲν εἶχα σκεφθῆ.

Ἦσθάνθην αἰφνίδιον φόβον. Ἀπὸ εἰκοσαετίας ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν εἰσηρχόμην εἰς τὸ ρεῦμα ἐκεῖνο, ὀλομόναχος, ἐν ὥρᾳ ἀμφιλύκης, καὶ

5 ἐπικειμένης νυκτός...

Ἀνῆλθον πρὸς τὴν βρύσιν μὲ τρέμοντα γόνατα. Ἐκαμνα πολλοὺς σταυροὺς καὶ προσηυχόμην. Ἀλλ' ἡ γλῶσσά μου ἐδεσμεύετο καὶ ὁ οὐρανός μου ἐξηραίνετο. Ἦσθάνόμην, ὅτι δὲν ἦμην ἄξιος νὰ ψιθυρίζω οὔτε

10 ἐνδιαθέτως, οὔτε στοματικῶς τὰ ἱερὰ λόγια.

Ἐφθασα ἐν τοσούτῳ εἰς τὴν κρήνην. Ὅταν ἐδοκίμασα νὰ τοποθετήσω τὸ μικρὸν ἀγγεῖον κάτωθεν τοῦ κρουνοῦ διὰ νὰ γεμίση, τοῦτο μοῦ ἔφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας. Ἐστάθη μοναχὸν του ἐντὸς τῆς λεκάνης τοῦ νεροῦ καὶ δὲν ἐθραύσθη.

15 Ἀνωθεν τῆς κρήνης εἶδα, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου, πρᾶγμα τι ἐναέριον νὰ ἴσταται. Δὲν εἶχε πυκνωθῆ ἀκόμη τὸ σκότος. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τὸ ὁρώμενον ἦτο τόσον μικρὸν, ὥστε ἔφεγγεν οἶονεῖ εἰς τὴν μικρὰν κοιλάδα, ὡς τοπικὸν ἄστρον κατελθὼν τρόπον τινὰ διὰ νὰ φωτίσῃ βάθη ἀνάξια φωτός. Ἀλλ' ὅμως τὸ λευκὸν ἐκεῖνο πρᾶγμα ἔσυρεν ἐπάνω του, ἢ ἐσύρετο

20 ὑπ' αὐτοῦ μέγα μαυράδιον, μελανώτερον καὶ ἀπὸ τὴν πίσσαν, μελανώτερον καὶ ἀπὸ τὸ σκότος, ἐξελθὼν ἀπὸ τὸ σκότος τὸ ἐσώτερον τῆς συνειδήσεως καὶ προωρισμένον νὰ ὑπάγῃ τὸ ταχύτερον νὰ βυθισθῇ εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, τῆς γεέννης. Βαθεῖαν, ἀπερίγραπτον κηλῖδα, μέγα καὶ ἀμέτρητον μαύρισμα ἐπὶ τοῦ ἀγνοῦ, τοῦ χιονολεύκου, εἶχε προσκολληθῇ τὸ κατα-

25 μέλανον. Τὸ ὄραμα ἦτο διπλοῦν. Ἐπάνω εἰς τὸ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, τὸ λευκὸν κρίνον τῶν κοιλάδων, εἶχε κολλήσει ἡ ἀπεχθὴς κάμψη.

Τὸ λευκὸν ὁμοίαζε μὲ χιτῶνα πάλλευκον, μὲ ἄσπιλον ἐσθῆτα παιδίσκης δεκαπενταέτιδος. Τὸ μαῦρον ὁμοίαζε μὲ ἁμαρτίας φάντασμα.

Θεέ μου! καὶ ἡ κάμψη ἐκείνη τίς ἦτο; Ἀληθεύει ὅτι ἀποτροπιάζεται

30 ἡ φεύγουσα ψυχὴ, βλέπουσα τὸ φθαρτόν, σκωληκόβρωτον σκῆνός της; Καὶ τὸ ἄσπιλον ἐκεῖνον ἄρνιον, τὸ θεόπλαστον σκήνωμα, τῆς βασκανίας τὸ θῦμα, ἐκοιμᾶτο ἀπὸ εἰκοσαετίας εἰς τὸ κοιμητήριον τῶν θανόντων.

Ναί· εἶχον περιβάλει μὲ στέφανον παρθενικὸν ἐπὶ τῆς νεκρικῆς κλί-

6 παραλ. ἀποσιωπητικὰ ΦΒ, κενὸ χωρὶς ἀποσιωπητικὰ Σ

17 τόσῳ ΦΒΣ, ἴσως ὀρθά

α|| περιμέναμε Βαθεῖα, ἀπερίγραπτος κηλὶς

32 θῦμα] θαῦμα Μ

16 ἀκόμα ἀέκδο

23 ἐξώτερον] ἐσώτερον Β, διορθ. Συ|| γεέννης] γείτνης

23-24 ἀμέτρητον] ἀμέριστον ΦΒΣ

νης τὴν ξανθὴν κεφαλὴν της. Ἀλλ' ὁ στέφανος ἐκεῖνος εἶχε γίνεи ἀκάνθινος στέφανος. Καὶ αἱ ρίζαι τῶν ἀνθέων εἰσέδυν ὥς ἄκανθαι εἰς τὸν λευκὸν χρῶτά της.

5 Ὡ, ἡ ζωὴ της ἦτο ὄνειρον καὶ αὐτὴ ὑπῆρξέ ποτε «μάννα ζωῆς, δρόσος γλυκασμοῦ, μέλι τὸ ἐκ πέτρας». Καὶ ἡ κάμπη ἡ δύσμορφος εἶχε φθείρει τὸ ἄσπιλον, τὸ ἠθικὸν κάλλος της.

Φεῦ! διατί ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν λόχμην, τὴν ποικίλην καὶ πολύχρωμον καὶ ἀνθοφοροῦσαν νὰ ἐξέρχωνται ἄκανθαι, συρίζουσai γλῶσσai, ἔχιδναι; Καὶ πῶς ἡλλοιώθη τὸ κάλλος τῆς φύσεως, καὶ τὸ μιαρὸν πνεῦμα
10 εἰσέβαλεν εἰς τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, τὰ ὅποῖα ὁ ἴδιος ἐπεθεώρησε «καὶ ἰδοὺ καλὰ λίαν;»... Πόθεν τὸ κράτος τῆς ἁμαρτίας;

.

Ὡ, φρίκη, καὶ πόνος ἀνεκκλήτος! Εἶδα, εἶδα τὸ παρελθόν μου μετὰ τοὺς ἰδίους μου ὀφθαλμούς, τὸ εἶδα ὡς μαῦρον φάντασμα. Ὀλίγον ἀκόμη
15 καὶ ἡ καρδιά μου θὰ ἔπαυε νὰ πάλῃ. Ἡσθάνθη βαθεῖαν συντριβὴν· τὸ φάσμα τὸ ἴδιον μ' εὐσπλαγχνίσθη, καὶ ταχέως ἔγινεν ἄφαντον.

Ἐλαβα τὸ ἄγγεῖον μετὰ τὸ ὕδωρ, καὶ κατῆλθον μετὰ βήματα βραδέα, τυπῶν τὰ στήθη, καὶ ψιθυρίζων. «Ἀμαρτίας νεότητός μου καὶ ἀγνοίας μου μὴ μνησθῆς, Κύριε...»

20 Τ' ἀνωτέρω συνηρμολογήθησαν ἐκ παλαιῶν ἀτάκτων σημειώσεων τοῦ θνεῶτος ἀτυχοῦς φίλου.

(Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν)

(1900)

4-5 Ἀκολουθία ἑορτ. Τριῶν Ἱεραρχῶν, κανὼν Β' εἰς Ἀγίους, ὡδὴ δ', τροπάριο β'
10-11 Γέν. 1,31 18-19 Ψαλμ. 24(25),7

9 μιαρὸν] μικρὸν ΒΜ, διορθ. Συ

σπλαχνίσθη ΒΣΜ

10 ἐπιθεώρησε α

15 καρδιά ΒΣ

16

19 μετὰ τὸ Κύριε...» πρόσθεσα καὶ δεύτερα εἰσαγωγικά

20-21 τοὺς στίχους σὺν τῇ

έορτή, τῆς Ἀναλήψεως, περὶ τὰ τέλη Μαΐου, ἦτο δὲ ἀκριβῶς νέα σελήνη· καὶ ὁ γάμος ἐτελέσθη τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης· ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει, καταμεσῆς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Χριστοῦ, ἀποκάτω ἀπ' τὸ στεφάνι τοῦ μεγάλου πολυελέου, πρὶν φύγῃ ἀκόμη ὁ Ἀγάλλος διὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος.

* *

5 Μετὰ πολλοὺς χρόνους, ὅταν ὅλα τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος τὰ μὲν ἀπῆλθον, τὰ δὲ ἐγήρασαν — μετὰ εἴκοσι περίπου ἔτη, ἐπανέκαμψεν ἀπὸ τὸ Ὅρος ὁ Ἀλύπιος, ἱερομόναχος καὶ πνευματικός. Εἶχεν ἀσκητεύσει τόσα χρόνια εἰς τὰ Κατουνάκια, κατὰ τὰς δυτικομεσημβρινὰς ὑπωρείας τοῦ Ἀθωνοῦ· εἶτα εἶχεν ἀποθάνει ὁ γέροντάς του, αὐτὸς δὲ ἐπώλησε τὴν ἀσκη-
10 τικὴν καλύβην, κ' ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γενέθλιον νῆσόν του.

Τὸ γηραιὸν ἀνδρόγυνον ἐπέζη ἀκόμη, ὁ κύρ Δημητράκης τ' Ἀγάλλου κ' ἡ γραῖα Ἀρετῇ. Ὁ παπα-Ἀλύπας ἐπῆγε κ' ἐγκατεστάθη ὀριστικῶς εἰς τὸ νεόκτιστον σταυροπηγιακὸν καὶ πατριαρχικὸν Κοινόβιον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

15 Ἐξελέχθη τέταρτος ἡγούμενος μετὰ τὸν Νήφωνα καὶ τὸν Γρηγόριον τοὺς κτήτορας (ὁ δεύτερος ἦτο ἐντόπιος, καὶ μακρινὸς συγγενὴς του, υἱὸς τοῦ ἄρχοντος Χατζησταμάτη), οἵτινες εἶχον ἀποθάνει πρὸ τοῦ 1821, καὶ μετὰ τὸν Φλαβιανόν, ἀπελθόντα πρὸς καιρὸν ἐκ τῆς Μονῆς ἕνεκα τῶν ἀνωμαλιῶν καὶ τῶν περιστάσεων. Ὡς ἡγούμενος διέπρεψε, κ' ἐφημίσθη μά-
20 λιστα τὸ Ἀλυπιακὸν μοσχᾶτον, ὅπου αὐτὸς περιτέχνως τὸ κατεσκεύαζε. Ἦτο φερωνύμως κατάλληλον διὰ ν' ἀνακουφίζῃ τὰς λύπας, τοὺς καημούς, καὶ τὰ βάσανα τοῦ κόσμου τούτου. Ἡ γραῖα Ἀρετῇ ἀπέθανε, καὶ ὁ γυιὸς τῆς ὁ Ἀλύπιος τὴν ἔθαψε «μὲ τὰ χεράκια του», ὡς ἱερεὺς καὶ ὡς υἱός, ὅπως αὐτὴ εὐχήθη. Ὁ κύρ Δημητράκης, ἀφοῦ ἔδωκε πολλὰ πανωπροίκια
25 εἰς τὰς δύο θυγατέρας του τὰς ὑπάνδρους, ἔδωκεν ἱκανὰ κ' εἰς τὸν Ἐπιφάνιον, ὅστις εἶχεν ἔλθει ἐκ τῆς Ὑδρας, πρὸ πολλοῦ, καὶ μετήρχετο τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα εἰς τὸν τόπον, ἐμοίρασε δὲ καὶ τινα εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἐκράτησεν ἀκόμη ὀλίγα διὰ τὸν ἑαυτὸν του, κ' ἐπῆγε κ' ἐκοινοβίασεν

2 καὶ ὁ γάμος ἐτελέσθη τὴν ἐπαύριον τῆς Πέμπτης α: καὶ ὁ γάμος ἐτελέσθη τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης (τοῦ Γιαννάκη Δράκου καὶ τῆς Λ. . .) ΦΕ: καὶ ὁ γάμος (τοῦ Γιαννάκη Δράκου καὶ τῆς Λ. . .) ἐτελέσθη τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης Β 3 καταμεσῆς στὸν Χριστὸν ἐκδδ || ὑποκάτω Β 4 πολυελαίου ἀέκδδ || ἀκόμα αΦ 7 ὁ Ἀλύπιος παραλ. α: Ἀλύπας ἐκδδ 15 Ἐξελέγη ἐκδδ 16 κτίτορας Φ, ἴσως ὀρθά 16-17 παραλ. παρεμβάσεις αΒ 18 Φλαυιανόν α 23 Ἀλύπας ἀέκδδ 24 ηὐχήθη ἐκδδ 25 δύο παραλ. ἐκδδ 28 ἀκόμα αΦ

εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, διὰ νὰ γηροκομηθῇ πλησίον τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀγαλλίου, ὅπως πάλαι εἶχε προσίπει. Ἐκάρη, καὶ ὠνομάσθη Δαυὶδ ὁ μοναχός.

Μετὰ χρόνους ὕστερον, ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Ἐπιφανίου, τοῦ Λογιστάτου, Δημήτριος, ἀφοῦ ἔμεινεν ὀλίγα ἔτη εἰς τὸ Ρωσικὸν μοναστήρι, εἰς τὸν Ἀθῶνα, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του. Οὗτος ἔμελλέ ποτε νὰ φημισθῇ ἀγρότερος ὡς Διονύσιος ὁ Γέροντας καὶ ὡς πνευματικός. Πλὴν τότε, ὅτε ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν θεῖόν του Ἀλύπιον, μόλις εἰκοσιοκταέτης, ἔκαλεῖτο Δανιὴλ ἱεροδιάκονος μοναχός.

Ὅτε τὸν εἶδεν ἑξαφνα ὁ θεῖός του, μὲ λύπην καὶ πόνον ἀνέκραξε:
— Μυῦρο κούτσουρο ἐγώ, μαῦρο κούτσουρο ἐσύ.